

ΣΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ-ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ-ΦΙΛΟΧΟΓΙΚΗ

ΝΟΥΜΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΟΝΟΣ Δ'. | ΛΟΓΙΑ, Κυριακή 27ης Τουγκπή 1906 | ΓΡΑΦΕΙΑ: Δρόμος Οίκουνδου άριθ. 4 | APIΘ. 210

ΣΤΟ ΣΗΜΕΡΝΟ ΦΥΔΛΟ:

ΣΟΛΩΜΟΣ. Αδισσαχίδιοι Ἰταλοὶ στίχοι. (Μετάφραση Παύλου Αριέμη).
ΨΥΧΑΡΗΣ. Ἐνα γράμμα.
Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ. Οι Μισόγλωσσοι.
DANTE. Κόλαση—ιραγούδι είκοσι πρώτο. (Μετάφρ. Γ. Ζουφοφ).
ΝΙΚΟΣ Α. ΒΕΗΣ. Ο «Πονιλόδογος» του Κάδνη πατα 701 της Εθν. Βιβλιοθήκης της Αθήνας.
D. ASTERIOTIS. Νεοελληνικά γράμματα.
A. ΣΙΓΑΝΟΣ. Θεατρικά. (Τοῦ Βίκκας — δ Μαραθώνιος δρόμος).
A. ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ. Ἐνα βιβλίο.
ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ. Τὸ χιόνι.
N. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ. Τὸ κύπρο κερτητὸ φόρεμα.
ΑΓΑΘΟΥΓΛΗΣ. Πρόλογος.
M. GROS. Τὸ μάτι τοῦ παγακιοῦ.
ΠΟΙΗΜΑΤΑ. Κώστας Γαζιας, Σπ. Περούλης.
**Δ. Η. Τ. Φαινόμενα καὶ πρακτά (Ροῦζβελτ καὶ Ψυχάρης)—'Αξιωματικοὶ δίχως σιγατό—Θανάτος στὸ σουνφέρει—'Η διημητρία τοῦ κ. Τραπεζῆν—Τὸ γιατοικό—'Η γινόμη τοῦ δημονοδότη.
ΝΕΑ ΒΙΒΑΙΑ—ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ—ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΙΩΜΑΔΙΑΤΙΚΟ—Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ—Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ.**

ΑΠΟ ΤΑ ΙΤΑΛΙΚΑ ΤΟΥ ΣΟΛΩΜΟΥ

ΑΥΤΟΣΧΕΔΙΟΙ ΣΤΙΧΟΙ*

I.

Ἐπὶ κοίτην μου ἐν νυκτὶ ἔζητησα δὺ¹ ἡγάπητεν ἡ ψυχὴ μου· ἔζητησα αὐτὸν καὶ οὐκ εἶρον αὐτὸν.

* Αἴτια ἀπράτων Κ. III. 1.

Νόχτα βαθειά· παντοῦ πνκνδ σκοτάδι
Κι' ἄλαιη ἐφιδιά. Τὸ σπητικό μου ἀφένω
Ζητῶντας τὸν καλό μου στὸ ξόμι βράδυ.
Κράζω: δὲν ἀπαντᾶ κανεὶς στὸ θρήνο.

Στὰ φύλλα ποῦ ταράζει αὖος χάδι,
Ξαφνιάζομαι· παλμοὶ μὲ πτύγονν, σφύνω.
Μήν εἰν² ἐκεῖνος; "Οχι.. πλάνη. Στοῦ "Άδη
Τὸ σκότος μοραχὴ τρέμω τὰ μείνω.

Δρόμο ἀπὸ 'δῶ, ροῦγ³ ἀπὸ 'κεῖ γυρίζω:
Μήν εἶδατε ποῦ βρίσκετ⁴ ὁ καλός μου,
Τῆς πονεμένης μου ψυχῆς τὸ φῶς μου;

Παρακαλῶ θερμὰ καὶ ξεφωνίζω:
"Ομως μιλὰ δὲ βγαίνει οὐτ⁵ ἐνα στόμα,
Ποῦ εἶναι τὰ μοῦ πῆ. Καὶ φεύγω ἀκόμα.

* Rime improvvisate. — Πρωτοεγγήκειν στὴν Κέρκυρα τὸ 1822. Ξαντυπώθηκεν στὴν Ζακυνήν Εκδοση τοῦ 1880 καὶ στοῦ Μαρασλῆ τὸ 1901. Τὰ τρία παραπόνω συνέττεται εἰναι τὰ πρώτε τῆς ειρῆς.

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΝΟΥΜΑΣ

ΠΑΓΔΟΣ ΑΡΓΗΜΗΣ (Θ. Μακρής)

II.

Ἀπίγγαλόν μοι δὺν ἡγάπησεν⁶ ἡ ψυχὴ μου.
*Ασμ. Κ. I. 7.

Ποῦ νάσαι; Ποῦ τὰ βρίσκεσαι; Δές, βράζει
Στὸ μεσημεριανὸ λιοπέρι γύρω ἡ πλάση.
Γνέφια ἀναμένεια δὲ οὐδανὸς σωριάζει,
Κ' ἔρμα στέκοντε γύρω δρη καὶ δάση.

Ποῦ νάσαι; Ποῦ τὰ βρίσκεσαι; Σπαράζει
Ποὺ τόσην ὥρα ἡ ψυχὴ μου σ' ἔχει χάσει.
Παντοῦ σιγή· δὲ φέβος μὲ ταράζει,
"Αχ! εἴλα, δὲ κλαύμος μου τὰ σωπάσῃ.

Ποῦ νάσαι; Ποῦ τὰ βρίσκεσαι; Τὸ ωνάκι
Βουβὸ κυλάει καὶ θολωμένο δέρμα,
Γλυκὰ δὲ σεῖ τὰ φύλλα τ' ἀεράσῃ.

Μὰ σ' ηδρὰ τέλος κ' είμαι πιὰ δικῇ σου·
Παρτοτενά δὲ σ' ἀγαπῶ δὲν εἶναι ψέμα,
Καὶ θάμαι πάντα ἀγάπη μου μαζί σου.

III.

Ἐὰν μὴ γνῶς επειτὴν ἡ καλὴ ἐν γυναιξίν.
*Ασμ. Κεφ. I. 8.

Τὰ κάλλη σου ἀν εἰν⁷ γιὰ σὲ κρυμμένα
Πάρε τὰ βοσκοτόπια, σὰν ἀρχίσουν

Τῆς χαραγγῆς τὰ φῶτα νά φεγγίσουν,
Πλάσμα, π' ἄλλο δὲν είδα σὰν ἐσένα.

Τ' ἀονάκια χαρωπὰ θὰ σ' ἀκλουθήσουν
Βελάζοτας γλυκὰ κ' ἐρωτέμενα,
"Ως τὸν 'Αποσπερίην τὸν ἀντικρύσσουν
Ποὺ τὰ καλεῖ στὴ στάνη δλα ἐνωμένα.

Κ' οἱ πισικοὶ θὰ σ' ἀκλουθήσουν πέρα
Κι' ἀγνοὺς χρονὶς τριγύρω θὰ σκορπίζουν,
Παιζοτας μ' ἄλλη γλύκα τὴ φλογέρα.

"Ολόχαρα εἰν⁸ τὰ μάτια τὰ γλυκά σου
Κι' ἀπὸ τὸν ἥλιο πιὸ λαμπρὰ ἀχτιδίζουν.
"Εργα νὰ νοιώσης πᾶσα εἰν⁹ η δμορφίδ σου.

Παξοὶ 1906.

ΠΑΓΔΟΣ ΑΡΤΕΜΗΣ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ κ. ΨΥΧΑΡΗ

Πάνου στὸ ἄσθρο ποὺ ὅμοστεψε δ. κ. Γ. 'Αρφέριος στὸν 206 ἀριθμὸ τοῦ «Νουμᾶ» γιὰ τὸ Ντρεύφουστικά, δ. κ. Ψυχάρης μᾶς γράψει τίκλουσθε'

«... Νὰ πῆς τοῦ «Νουμᾶ» πώς πολὺ καλὰ ἔκχρις κ' ἔβαλε κάτι γιὰ τὴν ὑπόθεση· νὰ πῆς τοῦ 'Αρφέριου πώς πολὺ συγκινήθηκε που μὲ θυμόθηκε σὲ δύσα λέει στὸ καλό του τάρθρο γιὰ τῆς ὑπόθεσης τὰ ιστορικά. Δυό μεγάλες ἀγάπες γνώρισε δ. νοῦς μου, τὸ ζήτημα τὸ γλωτσικό καὶ τὴν ὑπόθεση. Μάλιστα δὲν ξέρω¹⁰ τὴν κάποτε περισσότερο κι ἀπὸ τὸ ζήτημα δὲ μὲ ἀναφτει δην τρεύφουσισμός. 'Αλήθεια, δύως τὸ λέει ἀριστα δ. 'Αρφέριος, κιντύνειε τότες ἀλάκαριο ἔνα θύνος, καθὼς καὶ τὸ ρωμαϊκό κιντύνειε ἀλάκαριο μὲ τοὺς δασκάλους. Καὶ τότες ἀξίζει τόντις νὰ σηκωθῇ κανεὶς στὸ ποδάρι, νὰ χυθῇ ἵκει ποὺ βράζει καὶ τίποτα δὲν τοῦ φαίνουνται οἱ φουρτούνες. 'Αγάπες τοῦ νοῦ μας! ποὺ σοῦ εἴπα. Μὰ ποιός τὶς ξεχωρίζει καθηκτὸ τὶς ἀγάπες τοῦ νοῦ ἀπὸ τῆς καρδιᾶς μας; τὶς ἀγάπες; 'Ενα καὶ τὰ δύο, καρδιὰ καὶ νοῦς, ψυχὴ καὶ σάρκα, ἔνας δ. θθωπός.

«Χαμπάξι δὲν ἔχω γιατὶ ἔξαρνα ἔπικα τὶς φιλοσοφίες. Νά, πολὺ πιὸ ἀπλὰ τὸ πράμχτα καὶ ποὺ βλέπει κανεὶς τὸ κακό, τὴν ἀδικία, τὸ θάνατο, βάζει τὰ δυνατά του, κάτι νὰ κάμη. Τώρα τέλειωσε. 'Η νίκη στάθηκε μεγαλήτερη ἀπὸ δ. τι τὸ νόμιζα, γιατὶ ἀπαρχῆς ἐγὼ κακώς ἐλπίδα δὲν είχα κ' οἱ φίλοι μου μὲ κατηγορούστενα γιὰ τὸν πεσσιμισμό μου, ποὺ δὲ μὲ μπόδιζε ώς τόσο νὰ ἐνεργεῖ καὶ μὲ τὰ μικρά μου τὰ μέσα. 'Ετοι θαρρῶ πώς πρέπει κανεὶς πάντοτε νὰ κανῃ τὸ χρέος του, ἀκέμην καὶ στὸν ἀδέβαιη τὴ νίκη.

«Όπως κι ἀν εἶναι, τὸ ζήτημα δὲν τάλησμόν μου ποτέ μου, ἀφοῦ καὶ στὴ Ρέννα στὰ 1899, ἔγραφα κάθε μέρκ τουλάχιστον δύο τρεῖς ἀράδες, σὰ δὲν μποροῦσα περισσότερες, γιὰ νὰ μὴν ἀφίσω παραιτημένο ἔνα ρωμαϊκό ρομάντζο — τὰ ἥλιοβασιλέματα — ποὺ τὸ τέλειωσα τὴν ἴδια τὴν χρονιά» ...

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΗ ΦΩΝΗ

Στὴν ἀκριβό μου φίλο καὶ ἀλτηνὸν πατέιωτη 'Ελ. Σταύρου.

'Ἄδερφια, σεῖς ποὺ χαροεσθε ἐλευτεριᾶς ἀγέρα,
Γε' ἀφῆστε λίγο τὶς χαρὲς καὶ φίχε μιὰ ματιὰ
Σὲ μιὰ ἀδερφὴ ποὺ δοπλαχγα σπαρδζεται ὅδο πέρα
Κ' έχει τὰ χεῖλη δλόμαυρα, φαρμάκι τὴν καρδια.

—
Δεν σᾶς ζηλεύω ή δύσιυχη, δὲν σᾶς φθονῶ ή θλιψίαν [μένη],

Οὐτε παράπονο γιὰ σᾶς στὰ στήθια μου δρυοιῶ.

·Αν εἰσθε σεῖς ἐλεύτεροι κ' ἔγω 'μαι σκλαβωμένη

·Έτσι' ηθελεν ἡ μοῖρα μου, τὸ μαῦρο φίκιο.

Γιὰ μέν', ἀδέρφια, οἱ καιροὶ γιὰ τὸ κακὸ μ' ἀλλάζουν.
Διπλοὺς ἔχτροὺς μ' ἀπόκτησαν, ἀνήμερα θεοιά.

·Α φέντες ποὺ μὲ τυραγνοῦν, Βούργαρος γάρ ους
[ποὺ μοῦ σφάξαν]

Στὴν ἀγκαλιά μου ἀλύπητα τὰ μαῦρα μου παιδιά.

Θέλω, ἀδέρφια, νὰ θωρῷ νὰ ζῆτε ἀγαπημένοι,

Μές τὰ μεγάλα πάθια μου νάχω παρηγορά

Καὶ νὰ ἐλπίζω θαρρετὰ σὰν εἴσουστε ἐνωμένοι

Πᾶς θὰ χαράξῃ καὶ γιὰ μὲ μιὰ μέρα λεπεριᾶς.

Είμουν', ἀδέρφια μου, κ' ἔγω παῖληκαριῶν βυζάχτρα,
Κι' δέ Μέγας μου γίνηκε τοῦ 'Εθνους ἡ καρδιά,
Κι' δέθε περιούσες πέφτανε δινηρισμένα Κάστρα
Κ' ἡ Δόξα δειπνανε τ' ἀνίκητα παιδιά.

·Ολ' ἡ Εδρόπη, 'Αφρική καὶ ἡ μεγάλη 'Ασια,
·Ο Πέρσης δὲ περήφανος, Ἰνδίους Βασικεῖς,
Κι' δοοι στὸν κόσμο εἴχαιε μεγάλη ἔξουσια
·Έσκυφτανε γιὰ νὰ διαβῇ τὸν κόσμον δ' Νικητής.

Καὶ στοὺς κατοπινοὺς καιροὺς, στὸν Βυζαντιοῦ τὸ

[Θρόνο]

·Άλλο παιδὶ μου ἀνέβηκε μ' ἔμοια παῖληκαριά,
Καὶ ἐκδικήθη φοβερὰ τῶν ἀδερφῶν τὸ φόνο,
Βουργαροσφάχη τιώπανε, κ' εἴτανε στὰ θεριά.

Δὲν λείπει, ἀδέρφια, ἡ δύναμη καὶ πάλε νὰ προβάλῃ
Στοῦν 'Εθνους τὴν Μητρόπολη κι' δέθε κρατεῖ σκλαβιά
·Ο ἥλιος τῆς ἐλευτεριᾶς κ' ὑμοὺς ἔκει νὰ ψάλῃ
Μὲ τὴν γλυκειά τῆς τὴν φωνὴν ἡ Ἑλληνικὴ καρδιά.

ΣΠΥΡΟΣ Ι. ΠΕΡΟΥΔΗΣ

ΟΙ ΜΙΣΟΓΛΩΣΣΟΙ

(Γράμμα τοῦ κ. K. Παλαμᾶ).

·Ἀγαπητέ μου Ταχύπονελε,

·Όσο κι ἀν εἶμαι θαρεστισμένος καὶ συνθησμένος σὲ παράξενα καθελογῆς, σοῦ δμολογῶ πῶς μ' ἐπιτασε λύπη ἔξαιρετικὴ ἀπὸ τὸ διαβασμα τοῦ δρθροῦ τοῦ Σταύρουλου, τὸ σχετικὸ μὲ τὴν γλῶσσα, στὴν «Ἀκρόπολη» τῆς 15 Αὔγουστου. 'Αχριθῶς γιατὶ δὲ Σταύρουλος εἰν' ἔνας χαραχτήρας σὲ ὅσα γράφει μὲ φυσικὴ κάπια πρωτοτυπία, δροσοριστα κ' ἰξυπνάδα. Κατάλαβε τὴν σημασία τῆς ζωντανῆς

γλῶσσας καὶ σὲ ὅσα γράφει βάζει τὴν εφαγιδά της ζωηρά. Στὴν πράξη εἶναι βέβαια βοηθός ἀπὸ τοὺς πολύτιμους γιὰ τὴν ἔθνικὴ μας γλῶσσα. Δυστυχῶς θέλει καὶ θεωρητικὰ νὰ ὑπόστηρει τὴν γλῶσσα ποὺ γράφει, τὴν ἀρκετὰ βέβαια δημοτικὴ καὶ ἀπλὴ, μὰ καὶ τόσο ἀκανόνιστη, πρόχειρη, ἀνακατωμένη, ἀναρχικὴ καὶ χρήσιμη μονάχα, ὅπως σὲ ὅλους πολλὲς φορὲς, σὰν ἔνας διαβατικός σταθμὸς, σὲ μιὰ γέφυρα προσωρινὴ καμωμένη γιὰ τὴ δουλειὰ ἐκείνων ποὺ ἀγωνίζεται νὰ χτίσουν μὲ ὅλους τοὺς κανόνες τῆς ἐπιστήμης στερεὰ καὶ τελειωτικὰ τὴν γλωσσικὴ μας τὴν γέφυρα. Είναι δὲ λυπηρὸ πολὺ νέοι τόσο καλοπροσέρπετα καὶ τόσο ὄφθα βλέποντας σὰν τὸν κ. Σταύρουλο, νὰ μὴν κατελάβουν ἀκόμα τὴν ἐργασία ἀνθρώπων σὰν τὸν Ψυχάρην καὶ σὰν τὸν Πάλλην, καὶ πόσο σοφὸς καὶ ἀναγκαῖος καὶ ἀπαραίτητος δι γλωσσικὸς τοὺς ριζοσπαστισμὸς, ἀλλο τὸ ζήτημα ἀν μποροῦμε ἐμεῖς ἢ ἀν δὲν μποροῦμε νὰ γράφουμε τὴν γλῶσσα ὅπως τὴν γράφουν αὐτοί.

Δὲν κατάλαβαν ἀκόμα ὅτι καὶ γιὰ νὰ γράφουν τὴν γλῶσσα, ὅπως τὴν γράφει καὶ δὲ Σταύρουλος, καὶ αὐτοὶ ἀκόμα οἱ πιὸ συντηρητικοὶ δημοτικιστάδες, ἐπρεπε πρῶτα νὰ παρουσιαστὴ δι Ψυχάρης, καὶ γιὰ νὰ κάμουμε ἐμεῖς τὸ λίγο χρειάζεται κοντὰ σ' αὐτὸν καὶ ἐννοεῖται τὸ πολὺ τὸν Ψυχάρη: σύμφωνα μὲ τὸν ωραῖο στίχο φιλόσοφου ποιητῆ: «Γιὰ νὰ πάξει ἔνα βῆμα μπροστά, πρέπει νὰ θελήσῃς νὰ πάξεις ἐκατὸ βῆματα μπροστά». — Τὸ νὰ περηφανεύμαστε δὲ πῶς η γλῶσσα μας δὲν εἶναι οὐτε καθαρεύουσα οὐτε δημοτικὴ, μὰ τοῦ κεφιοῦ καὶ τοῦ ξεστοῦ θέλω, μὲ ταριάσματα φράσεων «νὰ δέστεριμενούς καὶ αἰσθάνομαί», ποὺ μονάχα σὲ κόσμο ποὺ παιίνει τὴν Τεραπολογία γιὰ Φυσιολογία μπορεῖ νὰ γίνουνται, τέτοια γλῶσσα δυνατὸν νὰ εἶναι δι καθρέφτης τῆς γλῶσσας ποὺ μιλάμε, ἀλλὰ καὶ μαζί, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ θέλουμε τὴν γλῶσσα αὐτὴ νὰ τὴν ρίχνουμε στὸ χαρτὶ ἀπαρχλαχτα, ζεχνώντας ἡ μὴ γνωρίζοντας πῶς ἀλλο γλῶσσα ποὺ μιλεῖς κι' ἀλλο γλῶσσα ποὺ γράφεις, ἡ ἀρχαῖος εἶσαι ἡ νέος, — ἀλλὰ καὶ μαζί τέτοια γλῶσσα εἶναι δι καθρέφτης τῆς ὅλης μας σὲ ὅλα τὰ πράγματα ἀκαταστασίας, πολιτικῆς, ἱνικῆς, κοινωνικῆς, παθετικῆς, καὶ πνευματικῆς καὶ δὲν ξέρω τί ἀλλο. Καὶ δημολογῶ, πῶς μὲ θλη τὴν εὐχαριστηση ποὺ μοῦ προξενεῖ ἡ ἀνακατωμένη καὶ καμαροπερπάτητη γλῶσσα τῶν ἐκλεχτικῶν μας — μολονότι καμιὰ ἐκλογὴ δὲ γίνεται — προτιμῶ καὶ τὴν πιὸ ἀλγιστη καθαρεύουσα, γιατὶ αὐτὴ ἵπακούει τουλάχιστο σὲ κάπια ἔχρη καὶ σὲ κάπιας κακώνες. Χωρὶς ἀρχὴ, καὶ χωρὶς ἐπιστήμη, καὶ χωρὶς πειθαρχία, τίποτε δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ κατορθωθῇ ἀπὸ μᾶς πουθενά.

Γιατὶ δὲν αὐτὴ ἡ φλυκρία; Θέρω κ' ἔγω; Σὰν τὸ Σταύρουλο εἶναι τόσος καλοὶ καὶ λαμπροὶ, ποὺ στοχαζούνται σὰν αὐτὸν, καὶ δὲν ὑποψιάζονται πόσο χαλαν καὶ πόσο ζημιώνουν τὴν ἔθνοστήρια ιδέα τοῦ ζωντανεμού τῆς νεκρωμένης γλῶσσας μας.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους ιταλοὺς συγραφέους διαβάζεται μὲς στὴν 'Ιταλία δ Ντέ 'Αμιτσης. Σ' ἔνα μηνα μέσα πουλήθηκε ἡ πρώτη έγδεση, τοῦ έργου του «Στρατιωτικὴ ζωὴ», ἀπὸ πέντε χιλιάδες ἀντίτυπα. Τοῦ έργου του «Cuore», 330 χιλιάδες ἀντίτυπα πουλήθηκαν ἵσαμε σήμερα, χωριστὰ οἱ εἰκονογραφημένες ἔνδοσες. Τυχερὸς ἀθρωτος, μπορεῖ νὰ πῇ γιὰ τὸν Ντέ 'Αμιτση δ. κ. Πολύνιος Κευρούπης. Τυχερὸς κι δ Ντέ 'Αννυνότιος μὲ τὸ ἀριστούργημά του «Il Piacere» (17.000 ἀντ.), τυχερὸς κι δ Τζιακόζα μὲ τὸ «Come le foglie» (10.000 ἀντ.). Τυχερὸς δὲ τίποτος ἀλλο;

Ο «ΠΟΥΛΟΛΟΓΟΣ»

(Δείγματα ἀπὸ τὶς δυὸ παραλαγὲς, τὴν 'Αθηνώτικη καὶ τὴ Βιενέζικη).

·Αθηνώτικη παραλαγή. Στ. 69—93
(Φύλλο τοῦ κώντικα 219β κι ᳚).

Εδόντις γυρίζει δι γερανὸς λέγει πρὸς τὸν κινητά.

70 «Ἐμὲν τὰ λέγεις ἐλεεινὲ χαλκέα, μουζούτη, δοῦναφαγες (1) τὴν θήκην σου, τὸ στάμενον τὸ

[ξένοιο.

καὶ τώρα ὅπου νὰ εὑδεῖς δικάπιον παλιοκάρφο (2), ἀπὸ 'κλησιάν εἰς ἐκκλησιάν (3) ὑπάγεις καὶ

[καθίζεις,

τάχα νὰ στήσῃς, ἀπυχε, τὸ στάμενον τὸ ξένον:

75 Ψέμα οὐ λέγω δοχοντες, ἀσεῖς ἀβλέπετε το,

πῶς ἀνατρέχει τὸν γιαλὸν καὶ τὰ καρφιὰ

[μαζύνει.

Καὶ μέρα δι κανοτύχερος (4) τὸν γέρανον ὑβρίζει, τὸν κινητηρὸν οἱ βασιλεῖς μετὰ πολλοῦ τοῦ πόνου καὶ τρώγονται τὸ κρέας μου ζαχαροπιπεράτον.

80 Μὰ τὴν ἀλήθευσιν τὴν καλὴν θέλω νὰ σὲ διβούσω.

καὶ πάλιν κακορηγίκην θέλω νὰ σ' διειδίσω.

·Ἐκ τὸ φαγούντιν, ἀθλεις, δμοιαζεις μὲ δισάκη.

·Ἀπὸ τὴν πείνα τὴν πολλήν, τὴν ἔχεις ταπεινέ μοι,

ἐκ τῶν πάντων τοῦ φαγούντιν τὸν ξαπέχεις (5).

85 "Αν τὴν κάπη κάπου πούλητες νὰ πάσσης βελονίδα, ἐκείνην ἔχεις, ταπεινή, καὶ πρόγευμα καὶ δεῖπνον.

Εἰ δὲ χιονήσει, ἀπυχε, καὶ τὰ νερά παγώσουν,

ἀπόναμες, κακότυχε, καὶ γίνεις κατευτής.

τὴν νέκτα ἐκείνην σώνεσαι, ψωφᾶς, πιωχέ, καὶ

[πίπτεις.

</